

Győri Ítéltábla

Pf.I.20.185/2025/4.

Az ügy száma:

Pf.I.20.185/2025/4.

A felperes:

Felperes1 (cím2)

A felperes jogi képviselője:

dr. Takács Zoltán ügyvéd

(cím3)

Az alperes:

Alperes1

(cím1)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Békefi Anett ügyvéd

(Cím4.)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértéséből eredő igény

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, P.20.052/2025/13. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes; 14.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

A felperes által az állam javára az elsőfokú ítéletben írt módon fizetendő feljegyzett eljárási illeték összegét 58.500 (ötvennyolcezer-ötszáz) forintra felemeli.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül összesen 99.240 (kilencvenkilencezer-kétszáznegyven) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illeték megfizetése során a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Köteles megfizetni a felperes az alperesnek 15 napon belül 180.000 (száznolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául is szolgáló tényállás szerint a peres felek egymással szemközti családi házban laknak. Jelen per alperese és Tanú1 2024. december 19. napján birtokvédelmi kérelmet terjesztett elő Önkormányzat1 jegyzőjénél arra hivatkozva, hogy jelen per felperese 2024 nyarán postaládájukba több alkalommal kavicsot szórt. Kérelmükhöz csatolták azt a videófelvételt, amelyen a felperes látható, ahogyan több alkalommal az alperesi téglakerítéshez megy és a felvétel végén beszáll egy furgonba. Önkormányzat1 jegyzője az alperes és Tanú1 birtokvédelmi kérelmét – mivel a csatolt videófelvételen nem állapítható meg, hogy a felperes az alperesi ingatlan kerítésénél pontosan mit csinált - elutasította.

[2] Felperes módosított kereseti kérelmében a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 2:48. § (1) bekezdése alapján kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz való jogát azzal, hogy az alperes a felperesről készült videófelvételt a Önkormányzat1 jegyzőjénél indított birtokvédelmi eljárásban csatolta a felperes hozzájárulása nélkül. Kérte az alperest a jogsértés abbahagyására kötelezni és a további jogsértéstől eltiltani. Felperes hivatkozott a Ptk.2:48.§-ára, valamint az alperes által a birtokvédelmi eljárásban csatolt videófelvételre.

[3] Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadása szerint a birtokvédelmi eljárásban a csatolt videófelvétellel azt kívánta igazolni, hogy a felperes megvalósította az általa állított magatartást. Elismerte, hogy a felperes a felvétel elkészítéséhez nem járult hozzá.

[4] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 31.500 forint feljegyzett eljárási illetéket a Magyar Államnak, az alperesnek pedig 210.000 forint perköltséget, továbbá úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan a peres felek az eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

[5] Kiemelte a felperes hivatkozását, miszerint 2024. december 19. napján az alperes a hozzájárulása nélkül a felperesről készült videófelvételt csatolt a jegyző birtokvédelmi eljárásában.

[6] A bíróság az eljárás során tanúként hallgatta meg Tanúlt, aki az alperes élettársa és a felperessel perben áll. A tanú előadta, hogy az önkormányzathoz becsatolt videófelvételt az élettársa készítette a telefonjával. Ezen az látható, hogy a felperes három alkalommal a postaládájukba dob kavicsot és negyedik alkalommal a kapufeljáróra is kavicsot dob. A felvételt 2024. november 13-án készült, előzménye az, hogy 2024 nyarán két alkalommal rajtakapták a felperest, hogy kavicsokat dob a postaládájukba, a felperes letagadta, hogy korábban is ő ezt tette volna. A rendőrségen azt mondták, hogy bizonyítékra lenne szükségük. Ezért vette fel az alperes a felperest. Ezt a videófelvételt a rendőrséghez és az önkormányzat jegyzőjéhez is becsatolták. A felperes nem láthatta azt, hogy az alperes videófelvételt készít róla. (P.20.052/2025/10.)

[7] A hivatkozott videófelvételt az alperes csatolta be a birtokvédelmi eljárásban annak bizonyítására, hogy a felperes birtokháborítást követett el. Az alperesnek a birtokvédelmi eljárásban bizonyítania kellett az általa állított felperesi jogsértő magatartást. Az alperes által becsatolt felvétel egyetlen megfelelő eszközként volt képes a felperes hivatkozott magatartását megfelelően rögzíteni. A felvétel a felperesi tevékenység megjelenítésén túlmenően egyéb, személyiségi jogokat sértő módon, helyzetben a felperest nem ábrázolta, az kizárólag a felperes - az alperes álláspontja szerint birtokháborító - magatartását rögzítette. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felvétel a felperes hozzájárulása nélkül készült ugyan, azonban azok felhasználására kizárólag az alperesi tényállítás bizonyítása végett került sor. A felperes a magatartását megfelelően dokumentálni képes felvételek felhasználása körében eredménnyel nem hivatkozhat a saját személyiségi jogai megsértésére. (Hasonló indokolást tartalmaz a BDT2011.2442. és a BDT2018.3877. számú eseti döntés)

[8] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által hivatkozott alperesi magatartással a felperes személyiségi jogai nem sérültek, a felperes keresete alaptalan, így azt elutasította.

[9] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes jelentett be fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes képmáshoz és hangfelvételhez való személyiségi jogát. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Kérte az alperes perköltségben történő marasztalását. A felperes fellebbezésben kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő és megalapozatlan.

[10] Indokolásul a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésének, valamint a 2:48. § (1) bekezdésének ismételt hangsúlyozásával arra hivatkozott, hogy az alperes által csatolt videófelvetelek elkészítéséhez, valamint felhasználásához a felperes nem járult hozzá, ezért az alperes megsértette a felperes Ptk. 2:43. § g) pontja szerinti személyiségi jogát.

[11] Kiemelte továbbá a Kúria Pfv.I.20.050/2024/4. sorszámú határozatát és megállapította, hogy álláspontja szerint erre figyelemmel sértette az elsőfokú bíróság a Pp. 269. § (4) bekezdését. Kifejtette, hogy a jelen perben érvényesített jog megítélése és az alapul szolgáló tényállás teljes körű feltárása érdekében a videófelvétel bizonyítási eszközként való figyelembevétele és a felperesnek ezzel okozott jogsérelem aránytalan az elérni kívánt cél fontosságával.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult és kérte a felperes perköltségben marasztalását.

[13] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, miszerint a felvételek ugyan a felperes hozzájárulása nélkül készültek, azok felhasználására azonban kizárólag a felperes peres eljárásban tett nyilatkozatának cáfolata, az alperes tényállításának bizonyítása végett került sor. Ezért a felperes a magatartását megfelelően dokumentálni képes felvételek felhasználása körében eredménnyel nem hivatkozhat a saját személyiségi jogai megsértésére. (BDT2018.3877.) Hivatkozott továbbá jogi álláspontjának alátámasztásaként az EBH2000.296., a BDT2011.2442. és a BDT2009.2126. számú eseti döntésekre. A BH2000.485. számú eseti döntésre is hivatkozott, mely szerint a birtokháborító magatartásról készült videófelvétel bizonyítékként való felhasználása nem minősül visszaélésnek és nem sérti a személyhez fűződő jogokat.

[14] Az alperes álláspontja szerint nem minősíthető aránytalan sérelemként a felperes esetében, hogy az ellene folyamatban lévő eljárásokban megdőlt a szavahihetősége, mivel elvárható lenne minden egyes eljárásban, hogy az eljárás alá vont/kérelmezett/alperes/elkövető támogassa az eljárást az igazmondásával, ez azonban a felperes esetében nem valósult meg.

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, melyből okszerű következtetést levonva hozta meg megalapozott döntését. Az ítéltábla az indokolás teljes egészével egyetért, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésre figyelemmel az alábbiakat kívánja hangsúlyozni.

[17] Helytállóan került megállapításra, hogy az alperes magatartásával a felperes személyiségi jogát nem sértette meg, melynek indoka az alperes által készített videófelvétel és annak felhasználásának szükségességében és arányosságában húzódik. Az alperes ugyanis az általa indított birtokvédelmi eljárásban bizonyítási érdeket illetően szükséghelyzetben volt. A jelen perben is megállapítható a BDT2018.3877. számú eseti döntéshez hasonlóan, hogy az alperes jogos magánérdekének védelméhez képest a perrel érintett felvétel hozzájárulás nélküli felhasználása a felperesnek nem okozott aránytalan sérelmet, azok csak a birtokvédelmi eljárásban váltak ismertté, a nyilvánosság számára azonban nem. Az alperes a felvételekkel nem élt vissza, azokat kizárólag a saját állítása igazolására és csak a birtokvédelmi eljárásban használta fel, azaz a magatartása a szükségesség keretein belül, arányosnak minősül. Kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperes a felvétel elkészítésével és annak birtokvédelmi eljárásban felhasználásával kisebb sérelmet okozott, mint amit ő lett volna kénytelen elszenvedni a felvétel elkészítésének elmaradásával. Nem állapítható meg a felvétel készítés és felhasználás kapcsán olyan okozott többsérelmet, mely önmagában a hozzájárulás nélküli felvételek készítésén túlmutató, aránytalan sérelmet okozott volna.

[18] Mindezek alapján a Győri Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalással a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta.

[19] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg.

[20] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (Pf.II.20.117/2023/5/I.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítéletekben megjelenő érveléstől.

[21] A Pp. 346.§ (5) bekezdésében írtakra tekintettel a precedensértékű határozatoktól való eltérést az ítéltábla az alábbiakra alapítja:

[22] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatban ([53] bekezdés) a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot egyáltalán nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint, a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek.

[23] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet érvelése szerint ([76] bekezdés) nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A tárgyi keresethalmazatot a Kúria azért nem tekintette fennállónak, mert a felperes egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál

fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[24] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat, korábbi egysége ellenére, nem tartható fenn.

[25] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. Az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint az illeték alapja a polgári peres eljárásban a per tárgyának, polgári nemperes eljárásban az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke (a továbbiakban együtt: az eljárás tárgyának értéke) a jogorvoslati eljárásban pedig a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn.

[26] A háromtagú keresetfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVG ORAC). A háromtagú keresetfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat.

[27] A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján tehát a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21.§ (5) bekezdésében foglaltakkal is, mely szerint, ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni. (...).

[28] Utóbbi rendelkezéshez igazodik az Itv. 40. § (1) bekezdése, amely előírja, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39. § (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40. § (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik.

[29] A Kúria döntésében hivatkozott „egyetlen jogsértés” nem zárja ki sem a tárgyi, sem az alanyi keresethalmazatot, az éppen a Pp. 173. § (1) bekezdése szerinti keresethalmazatot lehetővé tevő „ugyanazon jogviszonyt” jelenti (a korábban abszolút szerkezetű jogviszony a jogsértéssel relatív szerkezetűvé válik), ami okán a felperes számára lehetőség nyílik több kereset előterjesztésére. A tárgyi keresethalmazatot nem a jogsértések száma, hanem a petitum tartalma dönti el.

[30] Alanyi keresethalmazat esetén - amikor különböző felek által elkövetett jogsértésekre alapítja az igényt érvényesítő fél a kérelmét – a meg nem határozható pertárgyérték egyszeres elszámolása azért nem helytálló, mert ebben az esetben az „egy jogsértő magatartás-egy jogsértés” megállapításon alapuló szemlélet nem tartható fenn, mindegyik jogsértő személy a saját magatartásáért felel és a jogsértő magatartással önállóan elbírálnakó jogsértést követ el.

[31] Mivel a felperes a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontjára és a 2:51. § (1) bekezdés b) pontjára alapítottan terjesztett elő keresetet, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontjai értelmében az illeték alapja 2×600.000 forint = 1.200.000 forint. Így az illeték alapja összességében mindkét fokú eljárásban 1.200.000 forint, így a feljegyzett kereseti illeték 58.500 forint [Itv. 42. § (1) bekezdés a) pont].

[32] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem, és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ezért az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozással – a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 58.500 forintra felemelte.

[33] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megfizetni a rendelkező részben meghatározott összegű feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben az alperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, ügyvédi megbízási szerződésen alapuló, 180.000 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat). Ez utóbbi kapcsán a másodfokú bíróság felhívja a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontját.

Győr, 2025. december 2.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke/előadó bíró

bíró

bíró